

ZPRAVODAJ

ÚNOR 2022

FARNOSTÍ

**JESENÍK, ČESKÁ VES, SUPÍKOVICE,
VELKÉ KUNĚTICE, ČERNÁ VODA,
STARÁ ČERVENÁ VODA**

Úvodník

Postní doba je časem pokání, ale také naděje, protože zmrtvýchvstalý Kristus nás vysvobodil z otroctví hříchu. Cesta obrácení však vyžaduje naši spoluúčast, protože „do ráje se nejezdí v kočáře“, jak kdysi řekl kapucínský bratr sv. Kryšpín z Viterba a jehož slova si osvojili i další světci, jako třeba sv. Jan Bosco.

Kam tedy upřít zrak v postní době? To je prosté. K Ukřižovanému. Ježíš na kříži je jako životní buzola, která ukazuje k nebi. Prostota dřeva, Pánovo mlčení a sebezřeknutí z lásky nám ukazují potřebu prostšího života osvobozeného od příliš-

ného shonu po věcech. Ježíš nás z kříže učí mocné odvaze odříkání. Pod tíží nadměrných břemen se neposuneme vpřed. Potřebujeme se uvolnit od stále rostoucí chtivosti, od neustálé nespokojenosti, od srdce zavřeného potřebám druhých. Ježíš nás volá k životu, který hoří pro Něho a neztratí se nikdy v popelu světa. Možná je život, který od nás Ježíš vyžaduje, obtížný. Ano, ale vede k cíli, jak ukazuje postní doba, jež začíná popelcem, ale vrcholí ohněm Velikonoční noci a skutečností, že Ježíšovo tělo není v hrobě zpopelněno, nýbrž slavně vzkříšeno. Platí to i pro nás, kteří jsme prach, pokud se obrátíme se

svými slabostmi k Pánu, vydáme se na cestu lásky a obejmeme život, který nezaniká. Jistě se tak ocitneme v radosti.

Otec Jiří Marek

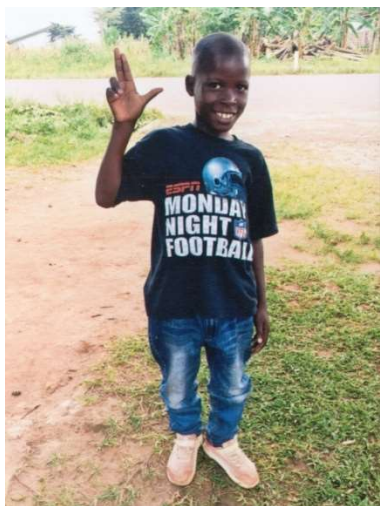
Adopce na dálku

V dubnu tohoto roku jsme obdrželi od Rayana dopis v tomto znění:

Milý pane Stanislave,

jak se máte? Doufám, že se Vám daří dobře. Já a moje rodina se máme fajn.

Mám radost z kozy, kterou jste mi zaslal jako dárek. Krmím ji banánovými šlupkami, trávou a vodou. Děkuji mnohokrát.

Učení mi dělá radost. Používám knihy pro samouky, které jsem dostal z Charity. Obsahují všechny předměty, které máme ve škole. Vědy, matematiku, angličtinu, společenské vědy. Nejvíc mě baví matematika.

Od Charity jsme dostali také rýži, cukr, sůl, mouku a mýdlo. Jsme moc rádi. Naší rodině se daří.

Mám růžový ručník a modrý lavor. To jsou vánoční dárky od Charity.

Děkuji Vám a Charitě, že pozvedáte mou životní úroveň. Jsem za to vděčný.

Přeji Vám pěkné Vánoce a šťastný nový rok.

Váš Rayan

V únoru jsme odpověděli:

Ahoj Rayene, jmenuji se Tonda a je mi 12 let. Tentokrát ti píšu já za děti z naší farnosti. Mám tři sourozence, jednoho bráchu a 2 sestry. Nejvíce mě baví bruslení, fotbal a skaut, ve škole pak fyzika. Až budu veliký, chtěl bych pracovat v oboru elektroniky. Takovým radostným

momentem každého dne je pro mě oběd, zajímalo by mě, co máš běžně na oběd ty? Já mám nejraději palačinky. Ze zvířat mám rád papoušky. Společně s ostatními dětmi z náboženství ti přejeme vše dobré od Pána Ježíše.

Ahoj Tonda

V Ugandě se 10. ledna 2022 po téměř dvou letech znovu otevřely školy. Tato africká země tak měla kvůli covidové pandemii nejdelší školní uzávěru na světě.

Rachel patří mezi ty šťastnější. Do školy se vrátila. „*Jsem nadšená. Děkuji Bohu, že jsme všichni zdraví, že jsme tu nelehkou dobu přečkali a že nyní mohu pokračovat ve studiu,*“ svěřila se dívka.

Přerušená školní výuka se týkala více než deseti milionů žáků a studentů. Jedna třetina dětí se do školy ale už nejspíš nevrátí. Mnohé začaly pracovat v zemědělství nebo na stavbách, řada dívek otěhotněla nebo byla provdána. Mezi březnem 2020 a červnem loňského roku země oznámila 22,5% nárůst v počtu těhotenství u dívek ve věku

10 až 24 let. Hrozí, že nová generace negramotných Ugandánů rozšíří řady nezaměstnaných a chudých.

Státní školy, kam chodí většina ugandských dětí, v době uzávěry nenabídlly za docházku žádnou alternativu. Výuka měla probíhat prostřednictvím rádia, televize a novin, ale vesnické děti neměly ke vzdělání v této formě přístup.

Pomoc přišla od Arcidiecézní charity Praha v rámci programu Adopce na dálku®. „*S finanční pomocí českých dárců jsme vytiskli pro všechny „naše“ děti vlastní učební materiály a dohlíželi na jejich studium, abychom výpadek školní docházky maximálně kompenzovali,*“ říká Jaroslav Němec, ředitel Arcidiecézní charity Praha. „*Máme obrovskou*

radost, že jsou děti se svými spolužáky opět ve školách, a přejeme jim úspěšný start do nové studijní etapy!“

Uganda je první africkou zemí, kde začala Arcidiecézní charita Praha pomáhat. V roce 2001 rozšířila do Ugandy program Adopce na dálku® a brzy i další rozvojové projek-

ty, které pomáhají v oblasti vzdělávání, zdravotní péče a místního rozvoje. Díky českým dárcům získalo vzdělání deset tisíc ugandských školáků ze sociálně slabých rodin, desetitisíce pacientů ošetří ročně Česká nemocnice v Ugandě. Vloni si pražská Charita připomněla 20. výročí pomoci v Africe.

Z farností otce Stanislava

Milí farníci, slavíme nejen narozeniny své a svých blízkých, ale také je dobré si připomenout, případně oslavit, narozeniny našich svatostánků. Proto si vám dovoluji připomenout některá výročí.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Letos uplyne 140 let od zahájení přestavby (v příštím roce 2023 uplyne 140 let od jejího dokončení).

V roce 1861 se v Jeseníku a jeho okolí konala generální vizitace. Vratislavský biskup Heinrich Förster (1853–1881) se tehdy osobně přesvědčil, že jesenický kostel je malý, že již nestačí pojmout všechny věřící.

Ve svém testamentu odkázal nemalé finanční prostředky k podpoře chudých kostelů. Jejich rozdělení přenechal pozůstalostní komisi,

na níž se také obrátil děkan a jesenický farář Josef Peiker (1872–1893) se žádostí o dotaci. Na přestavbu kostela v Jeseníku nakonec komise poskytla částku 35 tisíc zlatých. I přes četné neshody s jesenickými měšťany a zejména s městským konkurenčním výborem, který požadoval, aby peníze byly poukázány jemu a ne přímo faráři, jenž by tak o nich vůbec nerozhodoval, byla sestavena stavební komise.

K přestavbě kostela vyzval farář Peiker a vykonavatelé biskupovy závěti místního uznávaného stavitel Rudolfa Zelenku (1851–1910), jenž se do tváře města Jeseníku zapsal řadou významných staveb (měšťanská škola, hotel Koruna, Hedvičin sál, věž na Zlatém chlumu, kostel v Bukovicích). Hned na počátku se rozhořel velký spor kolem kostelní věže. Farář Peiker si přál, aby věž získala podobu podle návrhu vídeňského architekta Fr. Theuera (1810–1886), rodáka ze Supíkovic. O tom však nechtěl ani slyšet továrník Adolf Raymann, který vzkázal Peikerovi, že věž

nechá odstřelit ženisty z Olomouce. Když farář v této věci ustoupil, obdržel od Raymanna 700 zlatých na opravu.

S přestavbou bylo započato v úterý po **sv. Duchu (30. května) 1882**. Při boření zdí starého kostela byla odkryta i kružba gotického okna, podle tehdejších odhadů z 15. století. Bohužel nebyla zachována, jen dosvědčila skutečnost, že nový kostel stál na místě starší gotické svatyně.

Jesenický kostel byl věřícím znovu zpřístupněn koncem června 1883.

Kaple sv. Anny na Křížovém Vrchu

V loňském roce uplynulo **160 let od jejího vysvěcení**.

Na popud kaplana Gottharda Saxe z Vidnavy, jenž se stal iniciátorem a donátorem vzniku křížové cesty na Křížovém Vrchu, tedy vznikla myšlenka postavit novou zděnou kapli. Popud ke stavbě kapličky dal biskupský registrátor vrchnostenského úřadu v Jeseníku Willibald Fischer, třetím spolutvůrcem byl kostelní hospodář z Jeseníku Josef Weese, který se staral o finanční

zajištění stavby a organizoval četné sbírky (nutno podotknout, že mnohem štědřejší byli lázeňští hosté, než Jeseničtí). Pozemek pro kapli věnoval jesenický měšťan Franz Neugebauer, také všechny stavební práce, jakož i dopravu materiálu si věřící z okolních vesnic od Písečné až po Domašov zajistili bezplatně, svépomocí. Na vrchol Křížového Vrchu byla nejprve postavena cesta, 23. června 1845 byly vyhloubeny základy a ještě týž den slav-

nostně položen základní kámen. Stavbu kapličky vedl zednický mistr Josef Schroth z Jeseníku a tesařský mistr Franz Priessnitz. Dle kroniky byl již v srpnu zhotoven krov a 17. června 1846 byla na věž nasazena plechová kopule. V kapli byl postaven původní oltář s obrazem Matky Boží, jenž byl ale později nahrazen obrazem sv. Anny. Celá stavba stála 1100 zlatých a mezi dárci se skvěla jména známých šlechtických rodů z Polska, Anglie, Uher a Německa. Nechyběla ani jména pacientů z Ameriky. Mezi dárci byl i jezuita Belgičan Petr Jan Beckx (1795–1887), tehdy

zpovědník kněžny z Anhalt-Köthen, která se léčila na Gräfenberku.

Žádost o povolení konání bohovůžeb však byla úřady zamítnuta a kaple mohla sloužit jen k soukromým účelům. Do věže směl být alespoň zavěšen zvon, jenž v říjnu 1847 posvětil biskup Schaffgotsch jménem sv. Anny, a který téhož roku odlil brněnský zvonař Karl Stecher. Na počátku září 1861 navštívil kapli vratislavský biskup Heinrich Förster a vydal souhlas s jejím vysvěcením. Obřad se konal **22. října 1861** a jesenický farář a děkan Josef Lichtblau zde také odsloužil první mši.

Kostel sv. Jiří v Bukovicích

21.10. uplyne 120 let od vysvěcení.

Snahy místních podporoval jesenický farář Josef Neugebauer, jenž se také o výstavbu kostela sv. Jiří v Bukovicích velkou měrou zasloužil. Již 14. dubna 1901 byl položen základní kámen budoucího kostela. Autorem projektu byl jesenický stavitel Rudolf Zelenka. Ten pojal kostel jako novorenesanční budovu a v tomto stylu byl upraven také

interiér. Stavba pokračovala rychle a v září 1901 byl na věž nasazen kříž. Hlavní oltář a kazatelnu provedla firma Dominik Demetz ze Sv. Ulricha v Tyrolsku. Obraz sv. Jiří na hlavním oltáři coby patrona kostela namaloval vidnavský malíř Alois Bauch (1867–1938). Tři zvony byly ulity ve zvonařské dílně Petra Hilzera ve Vídeňském Novém Městě za 6 164 korun. Zvony věnovala kostelu bukovická obec. Poprvé se ozvaly o velikonočních 30. března

1902. V červnu téhož roku přibyl i nové varhany, dodané firmou Rieger z Krnova za 3 300 korun.

Kostel slavnostně vysvětil farář Neugebauer, **a to 21. října 1902.**

Kaple Panny Marie Bolestné na Hamrové

29.5. uplyne 90 let od jejího vysvěcení

V katastru obce Bukovice se nacházela a pod správou farnosti v Jeseníku spadala též kaplička Panny Marie v osadě Hamrová (něm. Hammerhau, čes. od r. 1949 Dlouhá Hora). Dle vyprávění prý počátkem 60. let 19. století věnovala početná žena jménem Lena Rotherová (či Seifertová) z Hamrové všechny své úspory na výstavbu kaple. Potřebný pozemek prý k tomu daroval Vinzenz Seidel. Stavba byla asi 4 m dlouhá a 3,5 m široká, záhy se však ukázala být velmi malá. Proto bylo v r. 1869 dohodnuto, že se postaví kaple větší. Také tato byla brzy realizována opět svépomocí a díky darům místních obyvatel. Oltář dodal truhlářský mistr

Gaber a výmalbu zajistil Julius Weignert, oba z Jeseníku.

V kapličce visel malý zvon, jenž daroval Vinzenz Seidel. V roce 1914 byl však zrekvírován pro válečné účely. V r. 1926 byl pořízen nový zvon, jenž spolu s dalšími pěti, určenými pro bukovský kostel a pro školy v Bukovicích a Dětřichově, vysvětil 1. srpna téhož roku jesenický farář Engelbert Neugebauer. Kaple však časem zchátrala. Místní obyvatelé se proto usnesli, že ji obnoví a již na podzim r. 1930 založili výbor pro stavbu nové kaple. Stavební plán pro ni nakreslil jesenický stavitel Adolf Gröger, stavbu samotnou pak vedl tesařský mistr Gustav Hekel z Dětřichova. Nová, dřevěná kaple byla dokončena v roce 1932 a **29.května téhož roku slavnostně vysvěcena.**

Údaje z matrik

	Křty	Svatby	Pohřby
Jeseník	13	2	9
Česká Ves	6	1	3

Jak se nám líbila přednáška P. Marka Orko Váchy na téma „Chuť žít“?

O přednášce jsem se dozvěděla na stránkách farnosti Jeseník a také mi o ní řekli paní Regina Tschuliková s manželem Václavem, když jsme měli pravidelné setkání našeho křesťanského společenství.

Byla jsem velmi zvědavá, protože jsem P. Marka Orko Váchu znala z TV Noe a chtěla jsem ho vidět na vlastní oči. Člověk, který je kněz, molekulární biolog, genetik, přírodovědec, přednosta Ústavu etiky 3.lékařské fakulty UK, pedagog a spisovatel, je velmi zajímavá kombinace a zaručuje pozastavení se nad otázkou, jak může fungovat víra a věda, což ve mně vzbuzovalo zvědavost a nadšení.

Přednáška s názvem „Chuť žít“ byla velmi zajímavá a při poslechu přednášejícího jsem přemýšlela, jaké hluboké myšlenky týkající se víry a života nám prezentuje.

Dovoluji si citovat pár vět P. Marka Orko Váchy, které mi připadaly velmi zajímavé:

- Neodmítejte dobro, které ve vás je. Talenty, nápady, kreativita a další dobré vlastnosti, které máte.
- Uvědomte si, že: obrazy, které nenamalujete vy... nebudou, symfonie, které nenapíšete... nebudou.
- Nečekejte, že to přijde od někoho jiného, každý musí začít u sebe.
- Nebo jen velmi jednoduchá věc z mnoha: když pomůžete člověku v tísní, zasejete dobro.

V té chvíli jsem si říkala, že by to měl každý člověk slyšet a uvědomit si v dnešní uspěchané době, jak je krásné vědět, že Bohu na nás záleží a posílá nám do života takové úžasné lidi.

Připojuji ještě pár postřehů od paní Beaty na otázku: „Jaký jsi měla Beatko zážitek z přednášky?“ - „Jak jinak, než kladný. Moc ráda ho poslouchám jak na katolických kanálech, tak i v politických/nepolitických debatách třeba ve Fokusu u Václava Moravce, nebo v různých podcastech na webu. Vždy má co

říct, jeho projevy jsou nenásilné, prezentované s tím jeho úžasným klidem (ačkoliv tvrdí, že je cholerik?) a přitom zanechávají silný dojem, který rezonuje v myšlenkách ještě dlouho.“

Nakonec jsem měla s paní Beatou možnost se s P. Markem Orko Váchou vyfotit a nechat si podepsat jednu z jeho mnoha knih „Selfička“.

Přejeme všem požehnaný den a další pěkné zážitky na podobných přednáškách.

Božena Hebláková a Beata
Vaculíková

Moje exercicie v Tuchoměřicích

V září loňského roku jsem absolvovala týdenní duchovní cvičení v Tuchoměřicích u Prahy, v komunitě CheminNeuf (katolická komunita se zaměřením k ekumenismu), která již od r. 2001 spravuje tamní farnost a její okolí. Komunita sídlí v místě s bohatou kulturní i duchovní historií, v budově bývalého jezuitského kláštera. Kostel a první budovy rezidence byly jezuité vystavěny již kolem r. 1667 v barokním stylu, dalšími stavebními úpra-

vami a přístavbami nabyla rezidence podoby zámku. Po zrušení jezuitského řádu v r. 1773 byl mobiliář rozprodán, budovy a pozemky spravoval dosazený šlechtický správce, později to vše bylo dáno do dražby. V roce 1899 zde byl zřízen ústav pro rekonvalescenty, pracovaly zde sestry sv. Karla Boromejského, a to až do likvidace řádů komunistickým režimem v 50. letech minulého století. V r. 1953 připadl ústav nemocnici Mo-

tol, která zde zřídila léčebnu dlouhodobě nemocných, ale v podstatě se jednalo o „místo umírání“, protože sem byli sváženi těžce nemocní ze všech pražských nemocnic, tehdy zde umíralo ročně až 170 lidí (!). V roce 1987 zde byla LDN zrušena a objekt zůstal opuštěn a nadále chátral až do r. 1998, kdy byl nabídnut komunitě CheminNeuf římskokatolickou církví, která jej sice získala v rámci privatizace, ale neměla na renovaci tak rozsáhlého objektu v tak dezolátním stavu peníze.

Musím říci, že pro mě bylo **velikým darem už samo to místo**, po staletí určené k modlitbě a chvále Boha, a i když postupem času a zejména v době totality zdevastované a zchátralé, tak přece po revoluci postupnými krůčky a namáhavou prací opět obnovované. Obdivuji zpětně úsilí a odvahu těch nemnoha lidí, kteří se nezalekli tamních těžkých podmínek. A protože není zdaleka vše s renovací hotovo, je zde dobře vidět právě ten rozdíl mezi „starým“ a „novým“ – což je poučné vnímat i z duchovního hlediska, nejen toho materiálního.

Vždyť ani duchovní obnova se neděje zpravidla hned, na lusknutí prsty (nebo otočením kouzelného prstenu), ale je k tomu potřeba čas naplněný vytrvalou námahou, společným úsilím a pevnou vírou.

Klášter v Tuchoměřicích – komunita CheminNeuf

Spiritualita komunity CheminNeuf vychází na jedné straně z lónaciánské tradice (sv. Ignác byl zakladatelem jezuitského řádu) a na druhé straně z charismatické obnovy (obnovy v Duchu svatém) – a oba tyto proudy se shodují v jistotě, že **„Bůh se může sdělovat přímo svému stvoření“** a tak účinně jednat v životě každého člověka. A právě exercicie (duchovní cvičení) nabízí prostor pro tuto osobní zkušenost víry, pro objevení (znovuobjevení) této pravdy a na základě toho i nového přitakání na Ježíšovo volání a konkrétní rozlišo-

vání darů a cest, kterými mě chce Bůh vést.

Obsahem a formou exercicií je: odloučenost od všedního života, ztišení (nemluvíte s nikým jiným než s Bohem a duchovním doprovázejícím), osobní modlitba zaměřená na naslouchání Božímu slovu, společná modlitba a liturgie, přednášky, každodenní duchovní doprovázení (2x denně) – a toto všechno má vést k jedinému cíli, a tím je prohloubení a znovuoživení života s Bohem a tím vlastně života vůbec. A to bylo i přání svatého Ignáce, aby prožití exercicií vedlo k plnějšímu životu a že je může prožít každý.

Ráda se podělím o některá z témat, kterými jsme se na duchovních cvičeních zabývali, a otázky, které jsme si tam pokládali. Je dobré si takové otázky klást, a třeba po čase se k nim opět vracet, protože odpovědi na ně můžeme hledat stále znovu, nově a s Boží pomocí je „aktualizovat“. Třeba budou některé inspirací i vám:

1. Dát Bohu v mém pohledu na svět a na můj život ústřední místo:

- Existují události mého života, kterým nerozumím, s kterými jsem se nesrovnala, v nichž Boha „nevidím“?
- Jak se vidím: svými očima, nebo se ptám „Bože, jak Ty se na to díváš, jak se díváš na mě?“
- Když se zastavím a pohlédnu zpět na můj život, na to, co všechno jsem už s Pánem na cestě s Ním a za Ním prožila, dokážu se sv. Pavlem říci: „Boží milostí jsem to, co jsem“, a: „Jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ve mně ležet ladem.“?
- A jak denně žijeme ono zvolání: „skrze Něho a s Ním a v Ném je všechna Tvoje (i moje) sláva, Bože, Otče všemohoucí.“?

2. Nacházet Boha ve všech věcech a lidech:

- Kolik je oblastí v mém životě, do nichž Boha nepustím? – od negativních pocitů, myšlenek nebo tužeb, za které se stydím... po neochotu vidět Boží vůli v událostech, které mě denně potkávají? Jaký postoj zaujímám vůči Bohu tehdy, když jdou věci jinak, než bych si

přála, nebo si myslím, že by správně měly být?

- Žiji všechny své vztahy před Bohem? Děkuji Bohu za všechno to krásné, co mohu s druhými prožít, za jejich podporu, pomoc, blízkost, radu a jsem Bohu vděčná, když mohu být někomu oporou nebo povzbuzením já?
- A co frustrace a zklamání ve vztazích, které také nutně přicházejí? Žiji před Bohem i má zranění? Jdu i s nimi k Němu, nechávám se Jím utěšit, uklidnit? – „***spíše jsem uklidnil svou duši, jako dítě na matčině klíně***“. A nechám se Jím pak vést k tomu více druhému porozumět a uvidět také svůj díl viny – a tak prosit za odpuštění a být ochoten odpustit?
- A jsem ochotna se s Bohem setkat právě v mých slabostech, opakovaných selháních, v mé bezmoci?

3. Vystavit se láskyplnému Božímu pohledu, vnitřně poznat Krista, abychom Ho mohli více milovat:

- Na exerciciích je několikrát denně vyhrazen čas na ztišení, samotu s Bohem, naslouchání

mu v osobní modlitbě, při rozjímání Písma – ale, to je spíše taková ochutnávka, získávání cviku, jak na to a nemělo by to skončit s odjezdem domů.

- Exercicie jsou mj. také určeny k tomu, aby v nás vzrostla chuť a žízeň po Božím slově, touha denně se jím živit – ale pak musí přijít naše rozhodnutí si ten čas k tomu denně najít a odhodlání v tom vytrvat.
- Když někoho miluji, tím více ho chci poznat (jestli je opravdu tak úžasný) a čím více ho poznávám, tím více ho miluji a tím více s ním toužím být.
- Ježíš nikdy neodmítne pozvání ke schůzce s Ním, On vždycky přijde a je tu plně pro nás. Otázkou je, jestli přijdeme na schůzku i my? A jestli jsem tam i já s Ním a i já pro Něho, nebo jestli se soustředím na něco jiného
- Povzbudivým poznáním pro mě bylo, že nevádí, když se nám to nedaří, důležité je totiž nevzdat to a vytrvat, osobní modlitba se dá totiž trénovat, cvičit. A také můžeme a máme oni prosit. Ale hlavně: naší starostí není hodnotit, jak jsme na

tom (s modlitbou, s duchovním životem ...), naší starostí je ochota, otevřenost, důvěra a věrnost v modlitbě.

4. Zaslechnout Boží povolání a rozhodnout se Ho následovat

- Naší představou asi často je, že Bůh sice mluví, ale jen k těm „velikým“ duchovním a svatým lidem, prorokům, maximálně ještě tak kněžím nebo zasvěceným osobám... ale tady bylo denní samozřejmostí, že Bůh mluví i ke mně. První otázka na setkání s doprovázejícím (a to jsme se viděli 2x denně!) vždy byla nějak takto: „Regino, jak se máš, jak se teď cítíš, co dnes s Pánem prožíváš a jak to čteš? Co ti dnes Pán řekl a co ti dává poznat – v Písmu, událostech, okolnostech, pocitech, ostatních lidech?“
- Stále znovu mě překvapovala jejich jistota a až jakási samozřejmost, že nejenže je Pán stále s námi (se všemi), ale že je denně se mnou a že ke mně mluví a to právě teď a právě tam, kde teď jsem, a že to je právě to místo, kam mě pozval On...

- Exercicie mohou být zvláštním časem milosti zažít právě toto, ale pak by mělo následovat poznání, že seto nemusí týkat jen času exercicií a místa v klášteře (v komunitě). Vždyť jestliže Pán mluví ke mně tam, proč by ke mně nemohl mluvit i doma, v Jeseníku?
- Toto uvědomění vede k výzvě a výzva k rozhodnutí: buď bdělá, slyš dcero, hleď (dívej se očima víry) a naslouchej! A Jeho hlas přece znám, vždyť: „**mé ovce slyší můj hlas**“.
- Neboť teprve ten, kdo slyší, může poslechnout.

Kaple v klášteře

Exercicie jsou považovány za Ignácův největší dar světu. Přeji každému, aby měl příležitost prožít tento dar, ať v komunitě v Tuchověměřicích nebo kdekoli jinde.

Regina Tschuliková

Kalendárium

- od 20.3. možnost křížové cesty v přírodě, viz plakátek
- 25.3. 24 hodin pro Pána v Jeseníku
- 9.4. Velikonoční svátost smíření 10:00 – 11:00 hod. v Jeseníku
- 3.-4.5. 24-hodinová adorace v Jeseníku
- 4.5. Svatodušní vigilie, po ní svatodušní vaječina na faře v Jeseníku
- 7.5. Pouť rodin na Maria Hilf
- 8.5. Pouť matek
- 14.5. Žehnání pramenů – Jeseník-lázně – o. biskup Martin
- 29.5. Pouť na Hamrovou u příležitosti 90 let od vysvěcení
- 10.6. Noc kostelů v Jeseníku
- 12.6. První svaté přijímání v Jeseníku
4. – 8.7. Příměstský tábor v Jeseníku

Z farní knihovny

Štěpán Smolen je jeden z mých oblíbených autorů. Napsal již několik skvělých knížek. Posledním přírůstkem do farní knihovny je kniha s názvem **Bud', kde jsi** (2016). Na webu databazeknih.cz má hodnocení 92 %, což na 85 hodnotících není špatný výsledek. O čem je tato nevelká 151 stránková kniha?

V oficiální upoutávce se píše: „Fantaskní, lehce humorný příběh o hledání stálosti v nestálé době. Doba přeje pohybu. Těkáme z místa na místo, ze vztahu do vztahu a z webu na web. I student teologie se nechává nést proudem, dokud nepotká záhadného starce, jenž se mu stane samozvaným průvodcem na cestě. Nepřipraven – ještě v pyžamu a s kartáčkem na zuby v ruce

– je nucen podniknout výpravu napříč staletími a kontinenty, až k pouštním otcům na Saharu, ale především do vlastního nitra.“

Farní knihovna je otevřena krátce po nedělní mši svaté nebo i individuálně po osobní či emailové domluvě (katolickyspolek@farnost-jesenik.cz).

Vít Slezák

Jak to vidí děti

Jak vidí děti Ježíšův příkaz „Milujte své nepřátele a buďte milosrdní, jako je milosrdný náš Otec“

Prosit Boha za tento vztah a taky se tento vztah sám snažit zlepšit. Prosit taky za vlastní trpělivost a umění neoplácet. Ježíš nám také píše: „Kdo tě udeří do tváře, nastav mu i druhou.“ Lk 6,29

Nezazlívat mu to, co ti udělal.

Ukončovat hádku a začít se za to modlit.

Nebudu mu vracet, co mi udělá a budu se za něho modlit.

Neoplácet mu. Modlit se za nepřátele, i když je to někdy těžké.

Nehádat se s ním.

Nebudu oplácet a pomodlím se.

Jseš blbej. Konec. Končím. Končím v hádce.

(skupinka z náboženství)

11.únor: Pouť k Panně Marii Lurdské

Slyš jaký to nad řekou jásot a ples,
to zpívají hory, skála i les,
ave, ave, ave Maria
ave, ave, ave Maria.

Kdo chce navštívit Lurdy, může
přinést Panně Marii růže
nad Rejvízem je pěkná skála,
tam Panna Maria poutníky přivítala.

Nás vyzval otec Bartoloměj:
„Vystup na horu a rozjímej,
modli se za mír na zemi,
pros za ráj kdysi ztracený.“

Cesta tam pěkně ubíhala,
modlitba růžence ji podpírala,
ať mladí, či dříve narození
nesli svá srdce k Bohu pozdvížení.

Cíl cesty když se objevil,
měli jsme ještě dosti sil,
otec bohoslužbu zahájil,
únavu v radost proměnil.
Pak došla k našemu uchu
píseň ke Svatému Duchu
a zaznělo jich ještě více,
Maria rozžíhala svíce;

Byli jsme z různých farností
a každý poutník se tu pohostil,
jak duchovní tak jinou stravou,
vydal se přece na pouť pravou.

Zbývalo ještě, vážení,
proměnit naše nadšení,

sestoupit dolů, a pak nést
zprávu všem milým z našich cest.
Jak svoje prožitky zúročíme,
to zatím úplně nevíme.
Dej nám, Pane, sílu a požehnání
ať jsme rozhodní a plníme tvé přání.
Panno Maria, oroduj za nás!
Doved' nás k Pánu Ježíši,
ať naše prosby vyslyší!

Marcela Krzystková

Vtipy

Děkuje jedna žena u dveří kostela novému faráři po jeho prvním kázání: "Pane faráři, to jste krásně kázal, děkuji." "Neděkujte mně, děkujte Pánu Bohu". "No, tak krásné to zase nebylo..."

Ve vlakovém kupé spolu cestují rabín a katolický kněz. "Kdy konečně začnete jíst šunku?", dobírá si kněz

rabína. "Až na vaší svatbě, důstojnosti."

"To jsem měl z pekla štěstí." řekl kostelník, vyhrabávaje z trosek kazatelny pana faráře.

Hlášky dětí: "Nikdy neodpustím Noemovi, že vzal do archy i párek komárů."

Z kroniky farnosti Jeseník – jaro 1938

V pátek 11. března přicházejí zprávy z Vídně: spolkový kancléř Schuschnig odstoupil, nacionální socialisté žádají pochod německých vojsk na Rakousko. Příští den přijíždí do Lince Adolf Hitler. Velký

jásot mezi nacionálními socialisty. Na Popeleční středu náhle zemřel otec Marie Rainerové, pročez se musela (14.3.) přestěhovat z Frývaldova do Liberce. 14. března za velkého nadšení přijel Adolf

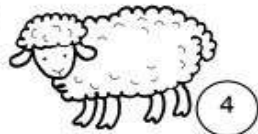
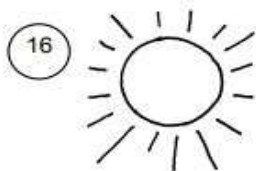
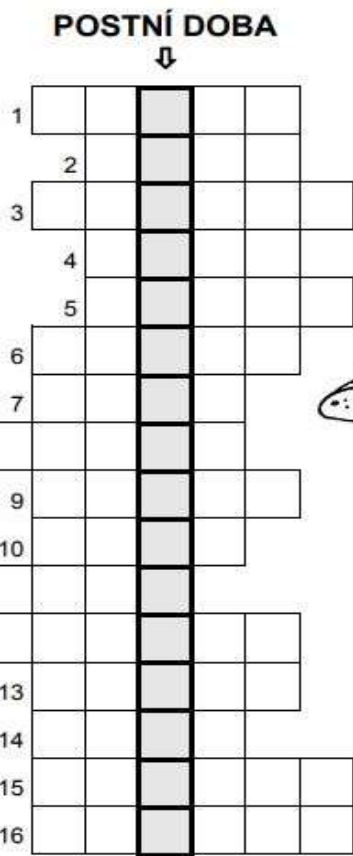
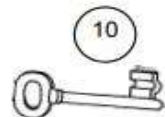
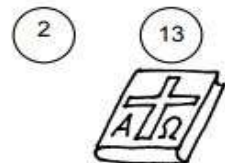
Hitler do Vídně. 31. března přijeli 4 misionáři pro konání lidových misí. Byli to P. rektor z Králíků dr. Hugo Brückner, P. Karel Schindler z Králíků, P. Max Grohmann z Králíků a P. Josef Richter z Filipovic v Čechách. První tři dny probíhaly dětské misie, potom pro dospělé. Během misí bylo vyslechnuto přes 4.000 zpovědí. Tělo Páně přijalo 1.518 mužských osob, 5.662 ženských osob, dohromady tedy během misí 7.180 osob.

Hned po misiích začal ve Frývaldově 7. ročník Týdne říšských vedoucích mládeže. Zúčastnilo se ho na 60 mladých. Bohužel právě v tomto týdnu bylo špatné počasí. Velká zima. Uprostřed nábožensky vzdělávacího týdne ve čtvrtek odpoledne dne 21. dubna se na probošství konala velká konference všech odpovědných osob ve spolkové práci ohledně rozpuštění mládežnických svazů a tělocvičných spolků a jejich převedení do Německého turnerského svazu. Mimo jiné zde byli velmistři Robert Schölzky a Adalbert Prokop z Broumova. V pátek dne 22. dubna

1938 se vzdělávacího týdne zúčastnil světící biskup dr. Josef Schinzel, který předtím navštívil probošta Engelberta Neugebauera. Výbor spořitelny se usnesl na demolici domu na náměstí č.. (dřívější staré budovy okresního hejtmanství) a výstavbě velké spořitelní budovy. Demolice byla zadána staviteli ing. Alexandru Nitschemu. V polovině dubna se mezi lidem v Krnově hojně objevil církevní list „Naše neděle“. V úterý po Velikonocích probošt Engelbert Neugebauer s komisařem dr. Františkem Onderkem vystoupil na hlavní synodu v Těšíně s projevem lásky ke sv. Hedvice. Tím zachránil dědictví po prelátu Rudolfu Hoffmannovi pro německé děti. Jinak by Frývaldovu propadlo a Těšín by býval obdržel vše. Ve středu 27.4.1938 uspořádal v Opavě P. Fischer z Německa kurz pro duchovní péči o nemocné. Zúčastnil se ho probošt Neugebauer z Frývaldova. Duben byl studený, sychravý, mnoho sněhu.

CO JE SMYSLEM POSTNÍ DOBY?

Období před Velikonocemi se nazývá postní doba. Trvá čtyřicet všedních dnů. Co je jejím smyslem? To se dozvíš z luštěnky. Pojmenuj správně obrázky a zapiš slova podle čísel do tabulky.

Vyluštěnou tajenku posílejte buď emailem na rkf.jesenik@doo.cz nebo stačí hodit do poštovní schránky na faru v Jeseníku se jménem. Jeden výherce bude odměněn věcnou cenou.

KŘÍŽOVÉ CESTY V DĚKANÁTU

20.3. - Travná
v 15.30 hodin u 1. zastavení

**27.3. - Boží hora
u Žulové**
v 15.30 hodin u 1. zastavení

3.4. - Zlaté Hory
v 15.30 hodin u 1. zastavení

**10.4. Křížový vrch
Jeseník**
v 15.30 hodin u 1. zastavení

15.4. - Maria Hilf
v 21.00 hodin u 1. zastavení
u Bohemy

Uvítáme jakékoli nápady, připomínky nebo příspěvky. Můžete je odevzdávat v sakristii nebo zaslat elektronicky na zpravodaj.jes@seznam.cz.